

[Poul Hansen (Kalundborg).]

så til de forventninger, man har vakt? Og er det endelig således, at vi kunne spare disse beløb, ville det have været mere end opslugt af de ønsker om højere tjenestemandslønninger, som de konservative har frembåret, og som alene for statens vedkommende drejer sig om 25 mill. kr.

Pensionsudgifterne på 180 mill. kr. og renteudgifterne på 130 mill. kr. kan ikke røres. Så er der tilskuds- og rabatordningerne, som løber op i noget over 300 mill. kr. Hvis det er her, der skal spares, hvorledes vil man da yde erstatning til de hundredtusinder af medborgere, ikke mindst familier med børn, som gennem disse ordninger modtager en større støtte, end det er muligt at yde i direkte skattelettelse? Er det hensigten, at de velhavende skal have skattelettelse på bekostning af højere levnedsmiddelpriiser for de mindrebemidlede?

Endelig koster vejvæsen og transport 160 mill. kr., og såkaldte „andre udgifter“ beløb sig i 1949 til 330 mill. kr. Forestiller man sig store sparemuligheder her? Efter den kampagne, vi har været ude for, er det berettiget at spørge: Hvilke realiteter lå der bagved? På hvilke konkrete områder skal der spares? Hvilke offentlige opgaver skal det gå ud over? Vi venter svar herpå under den debat, som skal finde sted her i dag.

Men foruden disse spørgsmål har vi ret til at stille endnu eet: Hvorledes vil venstre og det konservative forkeparti forene kravet om skattelettelse med talen om, at forbruget er for stort og bør begrænses? Jeg tror, man roligt kan gå ud fra, at langt den overvejende del af de vælgere, der har afgivet deres stemmer i forventning om skattelettelse, ikke har gjort det for at kunne øge deres opsparing, men for at øge deres forbrug på områder, hvor de føler det tiltrængt. Netop i en situation, da venstre og de konservative mere end andre taler om det for store forbrug, forekommer skatteagitationen helt urimelig, og den åbenbarer en skrigende inkonsekvens i de to partiers holdning. Den kan kun forklares af fristelsen til at springe over, hvor gærdet er lavest, når det drejer sig om at føre en valgkamp.

Blandt de talere, som har deltaget i valgkampen, har jeg kun fundet een, som har haft dette forhold for øje. Det er det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, som ifølge „Hølbæk Amtstidende“ for 6. marts på et møde i Asnæs har udtalt følgende:

„Jeg håber, at oppositionen vil gå

stærkt mod yderligere skattelettelse. Denne regel siger man at regeringen alene har ansvaret for. Men oppositionen må også have et ansvar. Det er forældet, at kun eet parti har ansvaret for landets styrelse.“

Derefter opridsede det ærede medlem følgende program:

„1) en nedskæring af statens budget med væsentlige beløb,

2) en forhøjelse af jernbane- og posttakster, der ikke er ført à jour,

3) en skærpet beskatning visse steder,

4) en bunden opsparing, der tilbagebetales om f. eks. 5 år.“

og han følger til:

„Herved skulle vi kunne få de 300 mill. kr. ind, som vi mangler i sammenligning med forrige finansår.“

Det ærede medlem erkendte, at den afgørelse, der måtte træffes, var ubehagelig, og sagde så:

„Regeringen er hidtil vejet tilbage for ansvaret. Om oppositionspartierne er bedre, ved vi først, når forhandlingerne skal begynde. Det var de ikke i fjor.“

Jeg er ikke enig med det ærede medlem i det program, han ridsede op, men der er mere konsekvens i det ud fra disse partiets synspunkter end i valgkampens forenkledede slagord.

Jeg har særlig hæftet mig ved pkt. 3 i det ærede medlems program: skærpet beskatning visse steder. Det siger jo ingenting konkret, men sammenholdt med, hvad jeg har læst i et enkelt konservativt blad — at der burde indføres en omsætningsafgift —, får det mig til at spørge oppositionen: Ønsker man en lettelse af de direkte skatter, som særlig vil komme de store indtægter tilgode, for samtidig at foreslå omsætningsafgifter på den jævne befolknings forbrug? Hvis det er hensigten, er jeg bange for, at mange af dem, der glad gav oppositionen deres stemmer, vil føle sig kastet fra asken i ilden. Vi må i hvert fald under denne forhandling have klarhed også på dette punkt.

Inden jeg går videre, vil jeg gerne sige et par ord til retsforbundet, som lige ind under den 14. marts udpegede sig selv til skatternes fjende nr. 1. Dermed har retsforbundet placeret sig som det danske reaktionære parti nr. 1.

Der er visse offentlige udgifter, som under alle omstændigheder må afholdes, f. eks. til retsvæsen, politi, forsvar, vejvæsen o. lign. Jeg går ud fra, at også retsforbundet vil være med til at bevilge disse udgifter.